

STEPHEN KING

ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ

ΚΙ ΑΠ' ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Περιεχόμενα

Δυο ταλαντούχοι μπάσταρδοι	9
Το πέμπτο βήμα	93
Ο Αλλόκοτος Γουίλι	105
Ο εφιάλτης του Ντάνι Κάφλιν	121
Φιν	334
Στη Σλάιντ Ιν Ρόουντ	363
Κόκκινη οθόνη	391
Ο ειδικός αναταράξεων	403
Λόρι	422
Κροταλίες	454
Αυτοί που βλέπουν όνειρα.....	580
Ο Άνθρωπος Απάντηση	626
<i>Επίλογος</i>	697

Δυο ταλαντούχοι μπάσταρδοι

1

Ο πατέρας μου –ο διάσημος πατέρας μου– πέθανε το 2023 στα ενενήντα. Δυο χρόνια νωρίτερα έλαβε ένα μείλ από μια ανεξάρτητη δημοσιογράφο, τη Ρουθ Κρόφορντ, όπου του ζητούσε να του πάρει συνέντευξη. Του το διάβασα, όπως έκανα μ' όλη την προσωπική και επαγγελματική του αλληλογραφία, επειδή τότε πλέον είχε εγκαταλείψει όλα τα ηλεκτρονικά μαραφέτια – πρώτα τον σταθερό του υπολογιστή, έπειτα τον φορητό και τέλος το αγαπημένο του τηλέφωνο. Η όρασή του παρέμεινε καλή ως το τέλος, όμως είπε ότι του 'φερνε πονοκέφαλο να κοιτάζει την οθόνη του iPhone. Στη δεξίωση μετά την κηδεία ο γιατρός Γκούντγουιν μου είπε ότι ο μπαμπάς είχε πάθει μερικά μικρά εγκεφαλικά που οδήγησαν στο μεγάλο.

Περίπου την εποχή που εγκατέλειψε το τηλέφωνό του –πέντ' έξι χρόνια προτού πεθάνει– αποσύρθηκα πρόωρα από το πόστο του προϊσταμένου στη σχολική περιφέρεια της Κομητείας Κασλ κι άρχισα να δουλεύω πλήρες ωράριο για τον πατέρα μου. Είχα πολλά να κάνω. Είχε οικονόμο, αλλά επωμίστηκα εγώ τα καθήκοντά της τα βράδια και τα Σαββατοκύριακα. Τον βοηθούσα να ντυθεί το πρωί και να ξεντυθεί το βράδυ. Έκανα το περισσότερο μαγείρεμα και καθαρίζα όταν δεν πρόφτανε ο μπαμπάς να πάει στο μπάνιο μες στη νύχτα.

Είχε επίσης έναν άνθρωπο για όλες τις δουλειές, αλλά τότε πλέον ο Τζίμι Γκριγκς πλησίαζε τα ογδόντα, έτσι κατέληξα να κάνω τα πάντα όταν δεν πρόφταινε ο Τζίμι – από το να ρίχνω χούμο στα παρτέρια με τ' αγαπημένα λουλούδια του μπαμπά μέχρι να ξεβουλώνω τους σωλήνες όταν βούλωναν. Η υποστηριζόμενη διαβίωση δεν συζητήθηκε ποτέ, αν και είναι γνωστό τοις πάσι ότι ο μπαμπάς είχε τα λεφτά γι' αυτή· μια ντουζίνα μεγα-μπεστ σέλερ μυθιστορήματα μέσα σε σαράντα χρόνια τού είχαν αφήσει γερό κομπόδεμα.

Το τελευταίο από τα «συναρπαστικά τούβλα» του (Ντόνα Ταρτ, *New York Times*) εκδόθηκε όταν ο μπαμπάς ήταν ογδόντα δύο. Έδωσε τις υποχρεωτικές συνεντεύξεις, στήθηκε για τις υποχρεωτικές φωτογραφίες κι έπειτα ανακοίνωσε ότι θα αποσυρόταν. Στον τύπο το έκανε κομπιά, με το «χαρακτηριστικό χιούμορ» του (Ρον Τσαρλς, *Washington Post*). Σ' εμένα είπε: «Δόξα σοι ο Θεός, τέρμα οι μαλακίες». Με εξαίρεση την ανεπίσημη κι ανορθόδοξη συνέντευξη που έδωσε στη Ρουθ Κρόφορντ, δεν μίλησε ξανά. Του το ζήτησαν πολλές φορές και πάντα αρνιόταν· ισχυριζόταν ότι είχε πει ό,τι είχε να πει, συμπεριλαμβανομένων μερικών πραγμάτων που θα έπρεπε να τα 'χε κρατήσει κρυφά.

«Έτσι και δίνεις αρκετές συνεντεύξεις», μου είπε κάποτε, «μια δυο φορές θα πετάξεις κάτι που θα σε φέρει σε δύσκολη θέση. Αυτές οι κουβέντες είναι που μένουν, κι όσο πιο μεγάλος είσαι, τόσο πιθανότερο είναι να την πατήσεις».

Όμως τα βιβλία του εξακολουθούσαν να πουλάνε, έτσι συνέχισε να 'χει επαγγελματικές υποθέσεις. Έλεγχα τις ανανεώσεις των συμβολαίων, τα εξώφυλλα, τα δικαιώματα για κινηματογραφικές και τηλεοπτικές μεταφορές, και διάβαζα επιμελώς κάθε πρόταση για συνέντευξη με το που δεν μπορούσε πλέον να τις διαβάζει ο ίδιος. Έλεγε πάντα όχι, και για την πρόταση της Ρουθ Κρόφορντ έκανε το ίδιο.

«Δώσ' της τη συνηθισμένη απάντηση, Μαρκ – η πρότασή σας με τιμά, αλλά όχι, ευχαριστώ». Δίστασε όμως, γιατί αυτή εδώ ήταν λίγο διαφορετική.

Η Κρόφορντ ήθελε να γράψει ένα άρθρο για τον πατέρα μου και τον παλιό του φίλο τον Ντέιβιντ «Μπουτς» ΛαΒερντιέρ, που πέθανε το 2019. Ο μπαμπάς κι εγώ πήγαμε στην κηδεία του στη Δυτική Ακτή με ένα ναυλωμένο Gulfstream. Ο μπαμπάς ήταν πάντα σφιχτός με τα λεφτά του –όχι τσιγκούνης, αλλά σφιχτός–, και το τεράστιο έξοδο του ταξιδιού μετ' επιστροφής φανέρωνε πολλά για το τι ένιωθε για τον άνθρωπο που φώναζε «θείο Μπουτς» από τότε που ήμουν παιδί. Αυτό το συναίσθημα είχε παραμείνει ισχυρό, κι ας είχαν οι δυο άντρες πάνω από δέκα χρόνια να βρεθούν από κοντά.

Ζήτησαν απ' τον μπαμπά να μιλήσει στην κηδεία του. Πίστευα πως δεν θα το έκανε –η άρνησή του να εκτεθεί στο φως της δημοσιότητας ήταν καθολική και δεν είχε να κάνει με τις συνεντεύξεις μόνο–, όμως δέχτηκε. Δεν ανέβηκε στο βάθρο, αλλά σηκώθηκε απλώς εκεί που καθόταν, στηριγμένος στο μπαστούνι του. Ήταν ανέκαθεν καλός ομιλητής, κάτι που δεν άλλαξε με τα γεράματα.

«Ο Μπουτς κι εγώ πηγαίναμε στο ίδιο μονοθέσιο σχολείο πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο. Μεγαλώσαμε σ' έναν χωματόδρομο χωρίς φανάρι, μαστορεύοντας αμάξια, κάνοντας σπορ κι έπειτα προπονώντας άλλους σ' αυτά. Άντρες πια, συμμετείχαμε στα πολιτικά πράγματα της πόλης και συντηρούσαμε τον σκουπιδότοπο – που αυτές οι δυο δουλειές είναι παρόμοιες, τώρα που το σκέφτομαι. Κυνηγούσαμε, ψαρεύαμε, σβήναμε φωτιές το καλοκαίρι και καθαρίζαμε απ' το χιόνι τους δρόμους τον χειμώνα. Κάνοντάς το, γκρεμίζαμε επίσης κάμποσα γραμματοκιβώτια. Τον ήξερα όταν ακόμα δεν γνώριζε κανείς το όνομά του, ή το δικό μου, σ' απόσταση άνω των είκοσι μιλίων

απ' την πόλη. Θα 'πρεπε να είχα έρθει να τον δω αυτά τα τελευταία χρόνια, όμως ήμουν απασχολημένος με τις δουλειές μου. Ολοένα έλεγα έχω χρόνο. Πάντα αυτό πιστεύουμε, νομίζω. Κι έπειτα ο χρόνος στερεύει. Ο Μπουτς ήταν εξαίρετος καλλιτέχνης, αλλά επίσης ήταν καλός άνθρωπος. Πιστεύω ότι αυτό είναι πιο σημαντικό. Μπορεί κάποιοι εδώ πέρα να μην το πιστεύουν, και δεν έχω πρόβλημα, κανένα πρόβλημα. Αυτό που μετράει είναι ότι ήμουν πάντα με το μέρος του κι εκείνος με το δικό μου».

Σταμάτησε με σκυφτό το κεφάλι, συλλογισμένος.

«Στη μικρή μου πόλη στο Μέιν, για τους φίλους που 'ναι έτσι λέμε ότι “μένουν κολλητάρια”».

Ναι, έμειναν κολλητάρια, και σ' αυτό συμπεριλαμβάνονταν τα μυστικά τους.

Η Ρουθ Κρόφορντ είχε καλό φάκελο. Είχε δημοσιεύσει άρθρα, κυρίως προφίλ προσωπικοτήτων, σε πολλά τοπικά ή περιφερειακά έντυπα (*Yankee, Downeast, New England Life*), αλλά και μερικά σε έντυπα εθνικής εμβέλειας, συμπεριλαμβανομένου ενός για τη βυθισμένη στο σκοτάδι πόλη του Ντέρι στο *New Yorker*. Για τον Λερντ Κάρμοντι και τον Ντίιβ ΛαΒερντιέρ είχε ένα καλό δόλωμα για να προτείνει το άρθρο της. Στην πτυχιακή της είχε πέσει φευγαλέα πάνω σ' άρθρα είτε για τον μπαμπά είτε για τον θείο Μπουτς, όμως ήθελε να εμβαθύνει: Δυο άνθρωποι από την ίδια μικρή πόλη στο Μέιν που είχαν γίνει διάσημοι σε δυο διαφορετικούς πολιτιστικούς τομείς. Και δεν ήταν μόνο αυτό· και ο Κάρμοντι και ο ΛαΒερντιέρ είχαν γίνει διάσημοι γύρω στα σαράντα πέντε, σε μια ηλικία που οι πιο πολλοί άντρες και γυναίκες έχουν πια εγκαταλείψει τις νεανικές τους φιλοδοξίες. Που, όπως είπε κάποτε ο μπαμπάς, έχουν σκάψει μια τρύπα για να χωθούν

κι έχουν αρχίσει να την επιπλώνουν. Η Ρουθ ήθελε να ερευνήσει πώς είχε συμβεί μια τόσο απίθανη σύμπτωση... αν υποθέσουμε πως *ήταν* σύμπτωση.

«Πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος;» ρώτησε ο μπαμπάς αφού του διάβασα το γράμμα της κυρίας Κρόφορντ. «Αυτό υπονοεί; Δεν θα 'χει ακούσει, φαντάζομαι, για τους διδύμους που κέρδισαν μεγάλα ποσά, στη λοταρία της πολιτείας του ο καθένας, την ίδια μέρα».

«Μπορεί αυτό να μην ήταν *απόλυτη* σύμπτωση», είπα. «Αν υποθέσουμε, δηλαδή, ότι δεν έβγαλες τώρα δα την ιστορία απ' το μυαλό σου».

Του άφησα περιθώριο για σχόλιο, αλλά μου χάρισε απλώς ένα χαμόγελο που μπορούσε να σημαίνει οτιδήποτε. Ή τίποτα. Έτσι επέμεινα.

«Εννοώ, μπορεί αυτοί οι δίδυμοι να μεγάλωσαν σ' ένα σπίτι όπου είχαν μανία με τον τζόγο. Τότε δεν θα 'ταν τόσο απίθανο, έτσι δεν είναι; Άσε που θα 'χαν αγοράσει δεν ξέρω πόσους λαχνούς χωρίς να κερδίσουν».

«Δεν πιάνω τι θέλεις να πεις, Μαρκ», είπε ο μπαμπάς. Μ' εκείνο το χαμογελάκι ακόμα. «Θέλεις πράγματι να πεις κάτι;»

«Ότι μπορώ να καταλάβω γιατί ενδιαφέρεται αυτή η γυναίκα να καταλάβει τον λόγο που και εσύ και ο Ντέιβ είστε απ' το Πουθενά κι ανθίσατε κάπου στα μισά της ζωής σας». Σήκωσα τα χέρια πάνω απ' το κεφάλι μου σαν να παλαίσιωνα μ' αυτά έναν τίτλο. «Θα μπορούσε να είναι... *η μοίρα*;»

Ο μπαμπάς το σκέφτηκε τρίβοντας με το χέρι του τα λευκά του γένια στο πλάι του προσώπου του, που το αυλάκωναν βαθιές ρυτίδες. Νόμισα ότι θα άλλαζε γνώμη και θα 'λεγε ναι. Μετά όμως έγνεψε αρνητικά. «Γράψ' της ένα από τα ωραία σου γράμματα, πες της ότι αρνούμαι κι ευχήσου της καλή τύχη σ' ό,τι κάνει στο μέλλον».

Έτσι λοιπόν αυτό έκανα, αν και κάτι στον τρόπο που με κοίταζε τότε ο μπαμπάς δεν έλεγε να φύγει απ' το μυαλό μου. Ήταν η όψη ανθρώπου που μπορούσε να πει πολλά για το πώς αυτός κι ο φίλος του ο Μπουτς είχαν κατορθώσει ν' αποκτήσουν φήμη και περιουσία... αλλά προτίμησε να μην το κάνει. Που προτίμησε, για την ακρίβεια, να το κρατήσει κρυφό.

Η Ρουθ Κρόφορντ μπορεί να απογοητεύτηκε με την άρνηση του μπαμπά να του πάρει συνέντευξη, όμως δεν τα παράτησε. Ούτε τα παράτησε όταν αρνήθηκα κι εγώ επίσης να μου πάρει συνέντευξη, λέγοντάς της ότι δεν θ' άρεσε στον πατέρα μου όταν ο ίδιος είχε ήδη πει όχι – άσε που το μόνο που ήξερα ήταν ότι στον πατέρα μου άρεσαν πάντα οι ιστορίες. Διάβαζε πολύ, δεν πήγαινε πουθενά χωρίς να 'χει ένα βιβλίο χωμένο στην κωλότσεπή του. Μου έλεγε υπέροχες ιστορίες προτού κοιμηθώ και μερικές φορές τις έγραφε σε σημειωματάρια με σπирάλ. Όσο για τον θείο Μπουτς; Ζωγράφισε μια τοιχογραφία στην κάμαρά μου – αγόρια που έπαιζαν μπάλα, έπιαναν πυγολαμπίδες, ψάρευαν με καλάμι. Η Ρουθ ήθελε να τη δει φυσικά, όμως την είχαν βάψει προ πολλού από πάνω, με το που παραήμουν μεγάλος γι' αυτές τις παιδιαστικές ζωγραφιές. Όταν ο μπαμπάς κι ο θείος Μπουτς απογειώθηκαν κι οι δυο σαν ρουκέτες, εγώ βρισκόμουν στο Πανεπιστήμιο του Μέιν και σπούδαζα ανωτάτη παιδαγωγική. Επειδή, σύμφωνα με το παλιό παραμύθι που μας πουλάνε, αυτοί που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να διδάξουν διδάσκουν δασκάλους. Η επιτυχία του πατέρα μου και του καλύτερου του φίλου ήταν, της είπα, εξίσου έκπληξη για μένα όσο για οποιονδήποτε άλλο στην πόλη. Υπάρχει άλλο ένα παλιό παραμύθι που λέει πως κανένα καλό δεν μπορεί να προέλθει από τη Ναζαρέτ.

Τα έγγραφα αυτά σε μια επιστολή στην κυρία Κρόφορντ επειδή ένωθα άσχημα –λιγάκι– που δεν της έδινα τη συνέντευξη. Είπα ότι σίγουρα είχαν όνειρα, οι περισσότεροι έχουν, και, όπως οι περισσότεροι, τα 'χαν κρατήσει κρυφά. Είχα υποθέσει ότι οι ιστορίες του μπαμπά κι οι χαρούμενες ζωγραφιές του θείου Μπουτς ήταν απλώς χόμπι, όπως το να σκαλίζεις το ξύλο ή να γρατσουνάς μια κιθάρα, ώσπου άρχισαν να 'ρχονται τα λεφτά. Το δακτυλογράφησα αυτό, κι έπειτα έγραψα με το χέρι ένα υστερόγραφο: *Και μπράβο τους.*

Υπάρχουν είκοσι επτά πόλεις με τοπική αυτοδιοίκηση στην Κομητεία Κασλ. Το Κασλ Ροκ είναι η μεγαλύτερη· το Γκέιτς Φολς η δεύτερη πιο μεγάλη. Το Χάρλοου, όπου μεγάλωσα, γιος του Λερντ και της Σίλα Κάρμοντι, δεν είναι καν στην πρώτη δεκάδα. Πάντως έχει αναπτυχθεί αρκετά από τότε που ήμουν παιδί, και μερικές φορές ο μπαμπάς –που πέρασε επίσης όλη του τη ζωή στο Χάρλοου– έλεγε ότι μετά βίας το αναγνώριζε. Πήγαινε σε μονοθέσιο σχολείο· εγώ πήγα σε τετραθέσιο (δύο τάξεις σε κάθε αίθουσα)· και τώρα υπάρχει οκταθέσιο με γεωθερμική θέρμανση και ψύξη.

Όταν ο μπαμπάς ήταν μικρός, κανένας δρόμος της πόλης δεν ήταν ασφαλοστρωμένος, με εξαίρεση την Οδό 9 του Πόρτλαντ. Όταν ήρθα εγώ, μόνο οι οδοί Ντιπ Κατ και Μέθοντιστ ήταν χωματόδρομοι. Σήμερα είναι ασφαλοστρωμένοι όλοι. Τη δεκαετία του εξήντα υπήρχε μόνο ένα μαγαζί, του Μπράουνι, όπου γέροι κάθονταν γύρω από ένα βαρέλι με τουρσί. Τώρα υπάρχουν δυο τρία, καθώς κι ένα κέντρο της πόλης κατά κάποιον τρόπο (αν θες να το χαρακτηρίσεις έτσι) στην Κουάκερ Χιλ Ρόουντ. Έχουμε μια πιτσαρία, δύο ινστιτούτα αισθητικής και –απίστευτο, κι όμως αληθινό– ένα νυχτάδικο που μοιάζει να είναι βιώσιμο. Όχι και λύ-

κειο όμως· αυτό δεν έχει αλλάξει. Τα παιδιά στο Χάρλοου έχουν τρεις επιλογές: το Λύκειο του Κασλ Ροκ, το Λύκειο του Γκέιτς Φολς και το Γυμνάσιο και Λύκειο Μάουντεν Βιου, πιο γνωστό ως Ακαδημία Κράιστερ. Είμαστε χωριάτες εδώ πέρα: βλαχαδερά που οδηγούν αγροτικά, ακούνε κάντρι, πίνουν καφέ με μπράντι και ψηφίζουν τους Ρεπουμπλικάνους. Δεν έχουμε τίποτα για να παινευόμαστε, με εξαίρεση δύο άντρες που ήταν γέννημα θρέμμα της πόλης: τον μπαμπά μου και τον φίλο του τον Μπουτς Λα-Βερντιέρ. Δυο ταλαντούχοι μπάσταρδοι, όπως είπε ο μπαμπάς μου στη σύντομη ανορθόδοξη συνέντευξή του στη Ρουθ Κρόφορντ.

Η μαμά σου κι ο μπαμπάς σου πέρασαν όλη τους τη ζωή εδώ; μπορεί να ρωτούσε κάποιος από μεγάλη πόλη. Κι ύστερα πέρασε κι ΕΣΥ όλη σου τη ζωή εδώ; Τρελός είσαι;

Όχι.

Ο Ρόμπερτ Φροστ είπε ότι σπίτι σου είναι το μέρος όπου όταν ηγαίνεις είναι αναγκασμένοι να σε δεχτούν. Είναι επίσης το μέρος απ' όπου ξεκίνησες, κι αν είσαι απ' τους τυχερούς, είναι εκεί που καταλήγεις. Ο Μπουτς πέθανε στο Σιάτλ, ξένος σε ξένο τόπο. Ίσως δεν είχε πρόβλημα, όμως δεν μπορώ να μην αναρωτιέμαι αν στο τέλος δεν θα προτιμούσε έναν μικρό χωματόδρομο και το δάσος δίπλα στη λίμνη, που 'ναι γνωστό ως Δάσος των 30 Μιλίων.

Αν και η περισσότερη έρευνα της Ρουθ Κρόφορντ –η έρευνά της με την αστυνομική έννοια– ήταν επικεντρωμένη στο Χάρλοου, όπου μεγάλωσαν τα «θέματά» της, δεν υπάρχουν μοτέλ εκεί, ούτε καν ένα απλό κατάλυμα με πρωινό, έτσι η βάση των επιχειρήσεών της ήταν το Μοτέλ Γκέιτγουεϊ στο Κασλ Ροκ. Υπάρχει παρ' όλα αυτά γηροκομείο, κι εκεί πήρε συνέντευξη η Ρουθ από κά-

ποιον Άλντεν Τουθείκερ, που πήγαινε σχολείο με τον μπαμπά μου και τον φίλο του. Ο Άλντεν ήταν που της είπε πώς απέκτησε ο Ντέιβ το παρατσούκλι του. Είχε πάντα στην κωλότσεπη ένα σωληνάριο με κερί μαλλιών Lucky Tiger Butch Wax και το χρησιμοποιούσε συχνά, ώστε το μαλλί του, κομμένο «σιάδι», να στέκεται όρθιο μπροστά. Είχε έτσι τα μαλλιά του (όσα είχαν απομείνει) όλη του τη ζωή. Έγινε το σήμα κατατεθέν του. Όσο για το αν κουβαλούσε ακόμα την Butch Wax όταν έγινε διάσημος, μακάρι να 'ξερα. Δεν έχω ιδέα αν την παράγουν καν ακόμα.

«Έκαναν παρέα στο δημοτικό», της είπε ο Άλντεν. «Ήταν απλώς δυο αγόρια που τους άρεσε να πηγαίνουν για ψάρεμα ή για κυνήγι με τους μπαμπάδες τους. Μεγάλωσαν σε περιβάλλον με σκληρή δουλειά και δεν περίμεναν κάτι διαφορετικό για τους ίδιους. Αν μιλήσεις σ' ανθρώπους της ηλικίας μου, μπορεί να σου πουν ότι κείνα τα αγόρια φαινόταν ότι θα γίνονταν κάτι, αλλά εγώ δεν είμαι απ' αυτούς. Ήταν δυο συνηθισμένοι τύποι, ως τη στιγμή που έπαψαν να είναι».

Ο Λερντ κι ο Μπουτς πήγαν στο Λύκειο του Γκέιτς Φολς. Τους έβαλαν στα αποκαλούμενα τότε μαθήματα «γενικής εκπαίδευσης», που φυσικά ήταν για όσα παιδιά δεν σκόπευαν να πάνε στο κολλέγιο. Κανένας δεν βγήκε να πει ότι δεν ήταν αρκετά έξυπνοι· απλώς υπήρχε αυτή η ιδέα. Έκαναν κάτι μαθήματα που λέγονταν Καθημερινά Μαθηματικά και Επαγγελματικά Αγγλικά, όπου πολλές σελίδες του βιβλίου εξηγούσαν με εικόνες πώς να διπλώνεις σωστά μια επαγγελματική επιστολή. Περνούσαν πολύ χρόνο στο ξυλουργείο και στο συνεργείο αυτοκινήτων. Έπαιζαν κι οι δυο φούτμπολ και μπάσκετ, αν κι ο μπαμπάς μου πιο πολύ την έβγαζε στον πάγκο. Τέλειωσαν και οι δύο με μέσο όρο Β κι αποφοίτησαν μαζί στις 8 Ιουνίου 1951.

Ο Ντέιβ ΛαΒερντιέρ έπιασε δουλειά με τον πατέρα του, που ήταν υδραυλικός. Ο Λερντ Κάρμοντ κι ο μπαμπάς του έφτιαχναν

αμάξια στο οικογενειακό αγρόκτημα και τα πουλούσαν στη μάντρα του Πίγουι στο Γκέιτς Φολς. Επίσης, είχαν έναν πάγκο με λαχανικά στην Πόρτλαντ Ρόουντ που τους άφηνε καλά λεφτά.

Ο θείος Μπουτς κι ο πατέρας του δεν τα πήγαιναν τόσο καλά, κι ο Ντέιβ τελικά ξεκίνησε να δουλεύει μόνος του, επισκευάζε και τοποθετούσε σωλήνες, και μερικές φορές έσκαβε πηγάδια στο Γκέιτς και στο Κασλ Ροκ. (Ο πατέρας του είχε όλη τη δουλειά στο Χάρλοου και δεν σκόπευε να τη μοιραστεί.) Το 1954 οι δυο φίλοι ίδρυσαν την L&D Haulage, που ως επί το πλείστον σήμαινε ότι κουβαλούσαν στον σκουπιδότοπο τα σκουπίδια των παραθεριστών. Το 1955 αγόρασαν τον σκουπιδότοπο, κι η πόλη χάριξε που τον ξεφορτώθηκε. Τον καθάριζαν, φρόντιζαν να μην έχει ποντίκια κι άλλα επιβλαβή ζώα και παράσιτα, έκαναν ελεγχόμενες καύσεις κι έστησαν ένα πρωτόγονο πρόγραμμα ανακύκλωσης. Η πόλη τούς έδινε έναν μισθό που ήταν καλό συμπλήρωμα στις κανονικές τους δουλειές. Τα παλιοσίδερα, το χάλκινο σύρμα ιδιαίτερα, απέφεραν κι άλλα. Στην πόλη τούς έλεγαν Δίδυμους των Σκουπιδιών, όμως ο Άλντεν Τουθείκερ (και άλλοι γέροι με ανέπαφη μνήμη) διαβεβαίωσε τη Ρουθ Κρόφορντ ότι αυτό ήταν ένα άκακο πείραγμα, κι ως τέτοιο γινόταν δεκτό.

Ο σκουπιδότοπος είχε έκταση κάπου είκοσι στρέμματα και τριγύρω ήταν κλεισμένος μ' έναν ψηλό ξύλινο φράχτη. Ο Ντέιβ τον ζωγράφισε με σκηνές από τη ζωή της πόλης, προσθέτοντας κι άλλες κάθε χρόνο. Αν κι ο φράχτης έχει εξαφανιστεί προ πολλού (κι ο σκουπιδότοπος τώρα είναι χωματερή), υπάρχουν φωτογραφίες. Εκείνες οι τοιχογραφίες θυμίζουν το κατοπινό έργο του Ντέιβ. Γυναίκες που 'φτιαχναν όλες μαζί καπιτονέ παπλώματα συγχωνεύονταν στην ίδια ζωγραφιά με αγώνες μπίτζμπολ, που με τη σειρά τους ανακατεύονταν με καρικατούρες πεθαμένων προ πολλού κατοίκων του Χάρλοου, σκηνές ανοιξιάτικου φυτέματος και φθινοπωρινής συγκομιδής. Κάθε όψη της ζωής

της μικρής πόλης εικονιζόταν, όμως ο θεός Μπουτς είχε προσθέσει επίσης τον Ιησού που τον ακολουθούσαν οι μαθητές του (τελευταίος ερχόταν ο Ιούδας χαμογελώντας αυτάρεσκα). Δεν υπήρχε τίποτε αληθινά αξιοσημείωτο σ' οποιαδήποτε απ' αυτές τις σκηνές, όμως ήταν χαρούμενες και πληθωρικές. Ήταν *προάγγελοι*, θα μπορούσες να πεις.

Λίγο μετά τον θάνατο του θείου Μπουτς ένας πίνακας του ΛαΒερντιέρ με τον Έλβις Πρίσλεϊ και τη Μέριλιν Μονρόε να κάνουν βόλτα χέρι χέρι στον στρωμένο με πριονίδι διάδρομο ενός μικρού επαρχιώτικου λούνα παρκ πουλήθηκε τρία εκατομμύρια δολάρια. Ήταν χίλιες φορές καλύτερος από τις τοιχογραφίες του θείου Μπουτς στον σκουπιδότοπο, αλλά όχι κι αταίριαστος μ' αυτές: Είχε την ίδια παλαβή αίσθηση του χιούμορ με μια ανεπαίσθητη αίσθηση απελπισίας, ίσως και περιφρόνησης. Οι τοιχογραφίες του Ντέιβ στον σκουπιδότοπο ήταν το μπουμπούκι· ο πίνακας *Έλβις & Μέριλιν* ήταν ο ανθός.

Ο θεός Μπουτς δεν παντρεύτηκε ποτέ, αντίθετα με τον μπαμπά. Είχε μια κοπέλα στο λύκειο, τη Σίλα Γουάιζ, που, όταν αποφόιτησε, πήγε στο Πολιτειακό Κολέγιο Δασκάλων στο Βερμόντ. Όταν επέστρεψε για να διδάξει στην πέμπτη και στην έκτη τάξη στο Δημοτικό Σχολείο του Χάρλοου, ο πατέρας μου καταχάρηκε με το που ανακάλυψε πως ήταν ακόμα ανύπαντρη. Τη φλέρταρε και την κέρδισε. Παντρεύτηκαν τον Αύγουστο του 1957. Κουμπάρος ήταν ο Ντέιβ ΛαΒερντιέρ. Εγώ γεννήθηκα έναν χρόνο αργότερα κι ο καλύτερος φίλος του μπαμπά έγινε ο θεός μου ο Μπουτς.

Διάβασα μια κριτική για το πρώτο βιβλίο του μπαμπά, την *Ηλεκτρική καταιγίδα*, όπου ο κριτικός έγραφε: «Δεν συμβαίνουν πολλά πράγματα στις πρώτες εκατό σελίδες πάνω κάτω στην ιστο-

ρία αγωνίας του κυρίου Κάρμοντι, όμως έχει “βιολιά να παίζουν” παρακινώντας τον αναγνώστη να πάει παρακάτω».

Μου φάνηκε έξυπνος τρόπος για να το διατυπώσει. Η Ρουθ Κρόφορντ δεν άκουγε και πολλά βιολιά· η εικόνα του υπόβαθρου που σχημάτισε από τα λεγόμενα του Άλντεν κι άλλων στην πόλη ήταν αυτή δύο αξιοπρεπών κι ευυπόληπτων αντρών, εξίσου ακέραιων. Ήταν επαρχιώτες που ζούσαν επαρχιώτικες ζωές. Ο ένας παντρεμένος, ο άλλος «αιώνιος εργένης», όπως έλεγαν εκείνα τα χρόνια, χωρίς όμως την παραμικρή υποψία σκανδάλου στην προσωπική του ζωή.

Η μικρότερη αδερφή του Ντέιβ, η Βίκι, συμφώνησε να της πάρει συνέντευξη. Είπε στη Ρουθ ότι μερικές φορές ο Ντέιβ πήγαινε «στην πόλη», δηλαδή στο Λιούιστον, για να επισκεφτεί τα κλαμπ με μπίρα και μπούγκι στη Λίσμπον Στριτ. «Το γλεντούσε στο Χόλι», είπε, εννοώντας το Holiday Lounge (έχει κλείσει καιρό τώρα). «Πήγαινε αν τραγουδούσε εκεί η Λιτλ Τζόνα Τζέι. Ήταν τσιμπημένος μαζί της – αν ήταν, λέει! Δεν την έφερε ποτέ σπίτι –πού τέτοια τύχη!– αλλά ούτε ερχόταν σπίτι μόνος μερικές φορές».

Η Βίκι σταμάτησε εκεί, μου είπε αργότερα η Ρουθ, κι έπειτα πρόσθεσε: «Ξέρω τι μπορεί να σκέφτεσαι, *μις* Κρόφορντ, οι περισσότεροι αυτό σκέφτονται στις μέρες μας όταν ένας άντρας περνάει τη ζωή του χωρίς γυναίκα για πολύ καιρό, όμως δεν είναι έτσι. Μπορεί ο αδερφός μου να έγινε διάσημος καλλιτέχνης, αλλά μια φορά *αδερφή* δεν ήταν».

Οι δυο άντρες ήταν αγαπητοί· οι πάντες συμφωνούσαν σ’ αυτό. Κι ήταν *καλοί γείτονες*. Όταν ο Φίλι Λουμπέρντ έπαθε έμφραγμα με τον σανό στο χωράφι του μισοθερισμένο και με καταιγίδες να έρχονται, ο μπαμπάς τον πήγε στο νοσοκομείο στο Κασλ Ροκ κι ο Μπουτς μάζεψε μερικούς από τους φιλαράκους του που μαζί

ξεδιάλεγαν τα σκουπίδια και τέλειωσαν τη δουλειά προτού πέσει η πρώτη σταγόνα. Ως εθελοντές πυροσβέστες έσβηναν φωτιές στο ύπαιθρο ή, πού και πού, σε κάποιο σπίτι. Ο μπαμπάς μου, μαζί με τη μαμά μου, μάζευε από πόρτα σε πόρτα εισφορές γι' αυτό που τότε λεγόταν Φιλόπτωχο Ταμείο. Προπονούσαν νέους στ' αθλήματα. Ο ένας δίπλα στον άλλο, έψηναν χοιρινές μπριζόλες την άνοιξη στο γεύμα των εθελοντών πυροσβεστών ή κοτόπουλο στο μπάρμπεκιου για το τέλος του καλοκαιριού.

Απλώς δυο επαρχιώτες με επαρχιώτικη ζωή.

Χωρίς βιολιά.

Όσπου έπαιξε μεμιάς ολόκληρη η ορχήστρα.

Ήξερα πολλά απ' αυτά. Έμαθα περισσότερα από την ίδια τη Ρουθ Κρόφορντ στο Korner Koffee Kur, απέναντι από το Γκέιτγουεϊ Μοτέλ κι ένα τετράγωνο πιο κάτω απ' το ταχυδρομείο. Εκεί έπαιρνε ο μπαμπάς την αλληλογραφία του, που συνήθως ήταν κάμποση. Έκανα πάντα μια στάση στο Koffee Kur αφού περνούσα απ' το ταχυδρομείο. Ο καφές του Kur είναι απλώς εντάξει, τίποτα παραπάνω – αλλά τα μάφιν με μύρτιλο! Δεν υπάρχουν καλύτερα.

Ξεδιάλεγα την αλληλογραφία, τη σαβούρα απ' τους θησαυρούς, όταν κάποια είπε: «Μπορώ να καθίσω;»

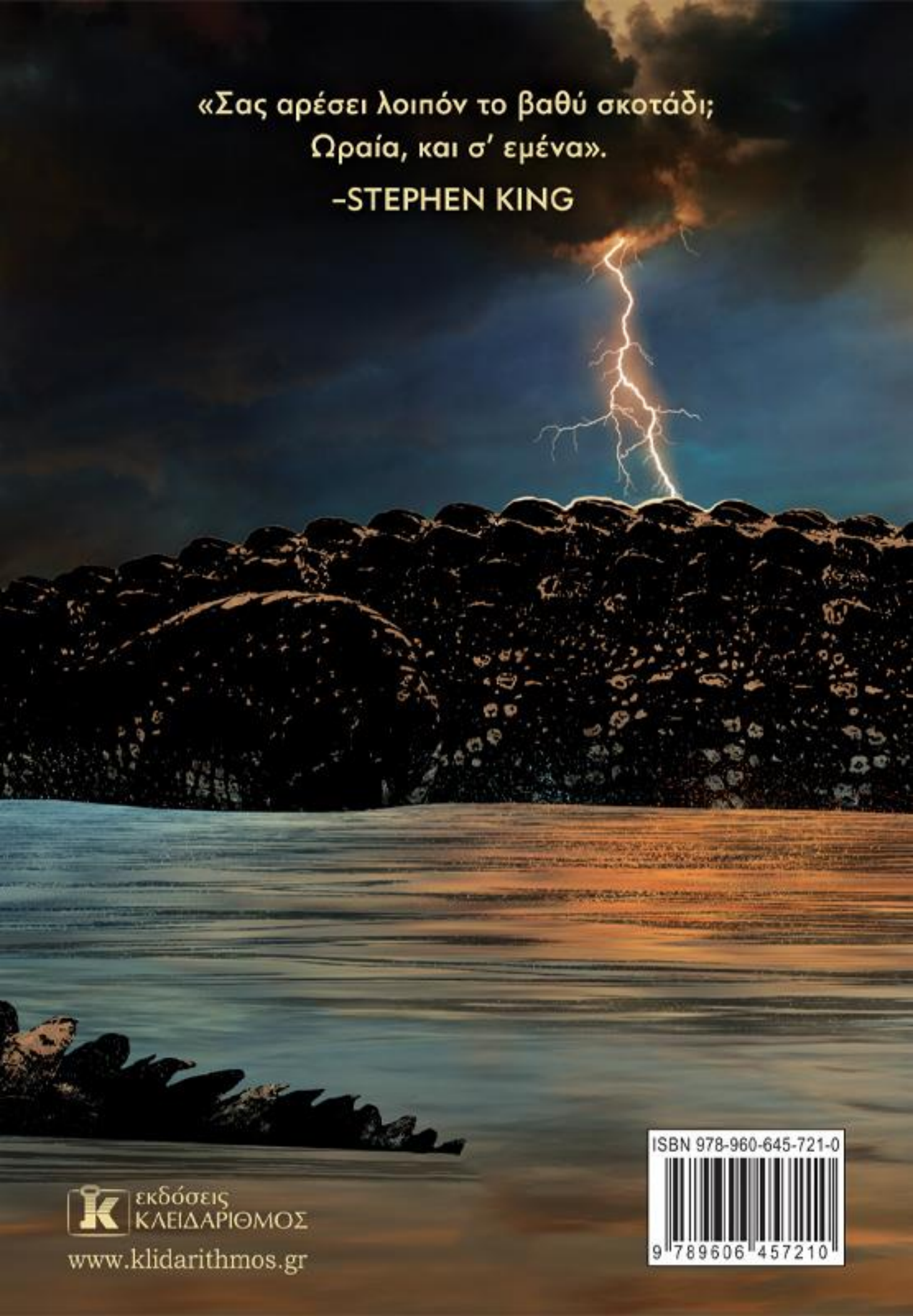
Ήταν η Ρουθ Κρόφορντ, αθλητικά λεπτή, με λευκό παντελόνι, τοπ με τιράντες και ασορτί μάσκα – ήταν η δεύτερη χρονιά του Covid. Έμπαινε ήδη από την άλλη μεριά του σεπαρέ, πράγμα που μ' έκανε να γελάσω. «Δεν τα παρατάς, ε;»

«Με την ντροπή δεν κέρδισε ποτέ μια ωραία κοπέλα το Νόμπελ», είπε κι έβγαλε τη μάσκα της. «Πώς είναι ο καφές εδώ;»

«Όχι κακός. Όπως θα ξέρεις άλλωστε, μιας και μένεις απέναντι. Τα μάφιν είναι καλύτερα. Όμως συνέντευξη δεν πρόκειται να δώσω. Λυπάμαι, δεσποινίς Κρόφορντ, αλλά είναι αδύνατον».

«Σας αρέσει λοιπόν το βαθύ σκοτάδι;
Ωραία, και σ' εμένα».

-STEPHEN KING

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-721-0

9 789606 457210